

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

gin epist. 1

sunt isti, qui ut nubes volant; & quasi columba ad fenestras suas? Quod si haec nubes sunt sicut illae, quas S. Iudas Apostolus appellat *nubes sine aqua*, quae a ventis huc illuc circumferuntur absque vlla utilitate; hi certe grauem adferunt dolorem, eò quòd in statu aded excelso iam exiguum adferant fructum.

§. 2.

a Gen. 17. 1.

DENIQUE quemadmodum Deus Dominus noster postquam eduxerat Abrahamum ex terra sua domoque paterna, memoranda illa verba ei dixit: *a Ego Deus omnipotens: ambula coram me, & esto perfectus.* ita Religiosus postquam mundum deseruit, attendere debet; Deum frequentissime ipsius cordi eadem verba repetere, quasi instruens mouet ne exultimes, te propterea quod mundum deserueris, iam esse perfectum; sed potius inchoandum tibi nunc est, serioque laborandum, ut talis sis: maniendo te magna fiducia de mea omnipotentia. Nam ego, qui te vocaui sum Deus Omnipotens, qui auxilium tibi feram; ut omnes tuos hostes vincere possis. Et hoc ipsum magis explicat verbum Hebraeum: *HADAI*, quod etiam significat *fortem victorem*, quasi dixerit, fortitudo mea multum distat à fortitudine mearum creaturarum, hominum & Angelorum: qui ita sunt fortes, ut non semper vincant, nec voti compotes fiant: at ego semper sum fortis victor: quia, quando cunque volo, vinco: *b nec est vllus, qui potentiae meae, & efficaci voluntati resistat.* Et quando ego in meis amicis pugno, semper in eisdem vinco, si meae se dedant voluntati. Ut autem Omnipotentiae eius suauitas ac iucunditas appareat, qua cum suis agit electis idem verbum hebraeum deduci potest ex alio quod significat *pectus*, unde lac fluit. Quo significatur Deum esse dulcissimum benefactorem, ex quo bona omnia fluunt sicut lac ex pectore. Et hoc totum proponit Deus ob oculos Religiosus, cum ei dicit: *ambula coram me, & esto perfectus*: Tria enim valde praeclara commendat. *Primum* enim dicit in hac via, in qua te constitui, ambula semper: nec vnquam subsistas aut otiosus sis; nec vnquam satis tibi esse existimes, quod sis aliquantum progressus: sed perge semper ulterius in rebus obsequij mei: donec ita plene perfectus euadas, ut nihil tibi desit integritatis perfectionis, quae ratione tui status tibi competit. Sed aduerte, (ait S. Chrylost.) Deum dicere: *ambula coram me* ut intelligas, te non solum debere esse perfectum coram hominibus; sed multo magis coram ipso Deo: cuius oculi omnia vident, ac penetrant; nec decipi possunt: nam solus ille, perfecti nomen promeretur, quem Deus approbat; & qui studet, in omnibus ei placere. Et hoc amplius significat translatio, quam sequitur S. Aug. quae habet: *placere, & esto sine querela*, nam in eo omnis perfectio consistit, ut quis Deo propter seipsum placeat; & coram hominibus viuat sine querela, bene faciens

Vide Perer. huiusmodi. g. 1. C. 1.

b Z. 1. 9

1.

2.

Homil. in Genes.

Lib. 16 de Ciuit. e. 26.

ciens eis, nullum verò malum inferens, in eo gradu, qui Deo placet. Eum in modum, quo Sanctus Lucas de parentibus sancti Ioannis Baptiste ait, quod *ambo essent iusti ante Deum, incedentes in omnibus mandatis & iustificationibus Domini sue querela.* Et Apostolus exhortatur & commendat, ut *proinde amemus Deum, non tantum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus.* Sed ulterius perfectio tua progredi debet: semper enim cogitare debes: te agere in conspectu meo, & quod te semper aspiciam; & meminisse: me esse Deum Omnipotentem, fortem victorem, ac dulcem & iucundum benefactorem. Vt ita excites teipsum, & confidas, quod auxiliis meis possis omnia: ut victor sis fortis de tuis hostibus, & fugas ex meis verbis lac celestium consolationum. Sed, ut melius intelligatur, quod hic exigitur, advertendum est: hanc perfectionem in Scriptura sacra exprimi tribus his nominibus: *ambulare post Deum, cum Deo, & coram Deo, Ambulare post Deum, est proprium famularum, vestigia Dominorum suorum sequentium, cum tanta reuerentia ac timore, ut non multum ad illos accedant: & hoc est commune omnibus iustis, qui diuina praecepta seruare student; Deumque imitari, exercentes illas virtutes, quae in eis commendantur. Et hunc in modum ait Scriptura, Regem Iosiam e fœdus percussisse cum populo suo, ut omnes ambularent post Dominum & custodirent praecepta eius, Et Sapiens dixit: fgloriam magnam esse sequi Dominum, & g Regem factorem suum. Sed magis est gloriosum, ambulare cum ipso Deo: quod pertinet ad amicos magis intrinsecos, qui maiori cum familiaritate accedunt ad ipsum, & magis propè comitantur, quocumque ipse eat. Dicuntur autem cum ipso ambulare: quia in omnibus, quae ipse vult, & inspirati ipsi consentiunt, habentque vnum & idem velle, ac nolle cum ipso tanquam duo amici eundem habentes spiritum. Et ita Scriptura sacra dicit de Henoch, & i Noë: quod essent iusti, & ambularent cum Deo. Sed ambulare coram Deo, addit supra hæc arctiorem familiaritatem & consuetudinem cum Deo, quasi semper sit ante eius faciem, & in eius conspectu, illum aspiciens, & contemplanus; & ex hoc exemplar educens perfectionis, quam in sua ratione viuendi imitari debeat. Primi respiciunt Deum quasi à tergo: quia vitam suam dirigunt iuxta fidem quandam valde obscuram, agnoscetes eum ex eius vestigijs, operibus, ac praeceptis: ultimi autè in nituntur fidei, ad eum per contemplationem illustrata, ut respectu alterius sit, quasi k Deum videres facie ad faciem; l Deusque ore ad os loqueretur ei, & ipse inuisibilem Deum, tanquam videns alloqueretur. Hæc tria cum magna excellentia complectitur vocatio Religiosi, cui Dominus dicit: *ambula coram me, & esto perfectus.* Nam primum vocatio ipsa eum obligat ambulare post Deum, & sequi: accipiendo ipsum tanquam exemplar & Magistrum iuxta vocationis; nec ad latum eundem vnguem, recedens ab eo, quod ipse iubet. quemadmodum S. Iob de*

H h h 2

seipso

c Luc. 1. 6.

d Ro. 12. 17.
3.4 Reg. 23.
1 Eccl. 23. 1.
3 Eccl. 2. 1.h Gen. 5. 22.
1 cap. 6. 9.k Exo. 33. 11.
l Num. 12. 8
m Job. 11. 26

seipso dicebat: *n vestigia eius secutus est pes meus, viam eius custodivi, & non declinaui ex ea.* Nec meminit nisi vnici pedis: ad significandam veritate que conformitatem, quasi vnici tantum esset, vt sequerentur Dei vestigia, in prosperis & aduersis, cum omnibus affectibus cordis sui, animæ, & corporis: Sed non debet viro Religioso id satis esse: eius enim vocatio obligat etiam, vt ambulet *cum Deo*: non solum quasi famulus, sequens retrò, sed quasi filius, & amicus ad latus eius, generoso animo omnibus contentiens, quæ ille iubet & consalut, iuxta ipsius institutum: vt o possit esse perfectus, sicut pater eius cælestis perfectus est. spiritum suum cum diuino coniungens. Sed vltèriùs adhuc pergendum ei est, vt studeat etiam ambulare semper in conspectu Dei, & familiariter cum eo in exercitijs orationis & contemplationis agere. Propterea enim mundum deseruit, & impedimenta dulcis huius consuetudinis. Nam qui illum vocauit, vt in eius conspectu ambularet: in uerit in remouendis eius impedimentis. Quod bonum si consequatur, est procul dubio perfectus: in eo enim quasi compendio continentur omnia media nostræ perfectionis, & eorum efficacitas. Quæ igitur maior felicitas esse potest: quàm ex ore Dei verba illa audire, & ab eo ad res ad eò gloriolam inuitari? Et quæ maior prudentia, quàm statim, atque hanc vocem percipis, facinus hoc egregium aggredi: vt ad eius finem feliciter peruenias? *Quis (ait Dauid) ascendet in montem Domini? aut quis stabit in loco sancto eius: innocens manibus & mundo corde: qui non accepit in vano animam suam, nec iurauit in dolo proximo suo. Hic accipiet benedictionem à Domino, & misericordiam à Deo salutari suo. Hac est generatio querentium eum, quæ erunt in faciem Dei Iacob.* O anima religiosa, vocata ad ascendendum in excelsum perfectionis Evangelicæ montem, & manendum in domo Dei viui: ama innocentiam vitæ, & cordis puritatem: contende, ne tua vocatio sit in vanum: Deus enim sua copiosa benedictione, largaque misericordia tibi assistet. Attende: quòd sit ex generatione eorum, qui ex suo instituto querunt Deum: non quomodo cunque, sed faciem eius diuinam, vt semper in eius ambulent præsentia, & cum eodem assistant in hoc sancto monte. Ne à generatione hac ad eò nobilia: generosa degeneres: ne repellat te Deus ab hoc monte, suamque benedictionem subtrahat, & faciem abscondat.

q. I. sa. 40. 31

SED non vacat mysterio, quòd Iaias dixerit: *q Qui sperant in Domino ambulabunt, current & ambulabunt*; DEVS verò Abrahamo non dixerit, *vel aut curre coram me*; sed: *ambula*. Quod videtur minimum eius, quòd poterat commendare. Sed, si hoc reuerà fuisset minimum, non eum ordinem seruasset Propheta, vt diceret *volant, currunt, & ambulant*; sed *inuersum*: ac dixisset: *qui sperant in Domino ambulant, currunt, & volant*: incepisset enim à minori, vt ascenderet ad maius: siquidem in via cælesti

pro-

progressus fit à minori ad maius; nec fit descensus à maiori ad minus. Quod diligentius inspiciatur horum verborum spiritus; optime capit Isaias Propheta: Iustus enim *volat* cogitationibus, & ratiocinationibus, quæ sunt quasi alæ aquilæ; summaque celeritate ad cælum conscendunt, & in Dei conspectu se constituunt; & ita sensum mysteria cognoscunt eius diuinitatis, & humanitatis sacratissimæ. Deinde *currunt* desiderijs & affectibus, qui sunt quasi veloces cerui pedes: cupientes magno feruore coniungere se cū Deo, Christumque Dominum nostrum sequi. & vltimò tandem *ambulant* per exercitia bonorum operum exequentes quidquid DEVS iubet; & acceptantes quidquid statuit, vt patiantur: & hoc appellatur *ambulare*: semper enim in operibus splendet magis prudentia, sodalitas, & quies: quasi proprio suo passu quis ambulat. Et quoniam ipsa realis operatio supponit cogitationem ac desiderium; ideo illa est perfectior: ac proinde meritò ponitur in vltimo loco. Quare cū DEVS dicit: *ambula coram me*; etiam vult dicere: *vola*, & *curre*: nam cogitationes ac desideria; verba ac opera; & omne genus exercitiorum debent esse coram Deo.

Ad hæc: quamuis Religiosus possit interdum sicut aquila volare vitæ contemplatiuæ actionibus, & sicut ceruus currere in operibus vitæ actiuæ, non sentiens in eis magnum laborem: est tamen præstantius, magisque necessarium, quod Isaias vocat: *ambulare & non deficere*. Nam volatus & cursus breui tempore durat: ambulare tamen passu moderato & conuenienti, potest diutius durare: & quando id fit continuè, & non sistitur: id magni estimatur, & plurimum confert, vt ad itineris terminum perueniatur. Quæ obrem licet Nouitij in suis inijs videantur volare & currere in rebus diuini obsequij, & in sui instituti obseruatione: est tamen magni momenti, ceteris illis gressum præscribere, vt nec tardus sit; nec nimis festinus; sed cunctique viribus proportionatus. In quo possint per totam vitam pergere, ac perdurare: impellendo tamen & nonnunquam se ipsos vrgendo ad aliquem volatum aut cursum celerem relicto ordinario illo gressu, per duodecim aut viginti dies cum maiori aliquo feruore & alacritate, in omnibus orationis ac mortificationis exercitijs, ad nouum spiritum & animum sumendum: quo possit in ordinario gressu perdurare.

Volatus & cursus breui tempore durat,